

את "רעוליהפנים". "רעוליהפנים" הורגים את המודיעים. כך זה נעשה

אקראי של כוחות הביטחון. בתוך המהומה הצליחו חבריו לגרור את גופתו ולצלם אותה. היא נמסרה לנו על-ידי אחד האנשים שהיה במקום. התמונה מפורסמת כאן בראשונה. מפקד אחר, אימאן רוזה, נהרג שבועיים לאחר מכן, בנסיבות דומות. כשפנינו ללכת מאיזור בית המישפט הצבאי, נדמה היה שלרגע עברנו את הקו הרקע, המסוכן, שעליו הלכנו כל אותו יום. לאחר מרעוליהפנים נדמה היה שראה אחר מאיתנו מצלם. זה לא היה נכון. לאיש לא היה האומץ לכך. הצעיר שלח בעיקבותינו כמה מאנשיו, שהקיפו אותנו. על כולנו עבר רגע נורא של חרדה. נדמה היה שעוד רגע אחר, וגם אנחנו נתיישב על כסא-הנאשמים במחכמה עסקרייה. רק ניסיונו וחוכמתו של ערבי ישראלי, שהיה איתנו, הביאה לפתירת הבעייה כמהירות, בדרכי-שלו.

פ תאום הבל נעלם. כמה שריקות, ואין רעוליהפנים, אין מלווים הקשורים אליהם. הצופים בצד המזרחי של הקאסבה הוריעו שצה"ל בדרך. מישחו הוריע על הוצאתו להורג של משתף-הפעולה. במהירות רבה הובלנו אל מחוץ לאיזור. לפתע, באותה הפתאומיות כמו רעולי-הפנים, הופיעו החיילים. כמה חיילים בג'יפ, ומייד אחריהם עוד ג'יפ. נראה שנקודת-תצפית, שאותה זיהינו על אחד הגגות, כיוונה אותם.

בג'יפ השלישי היה מפקד-האיזור, אלוף-מישנה. הוא התפוצץ מועם. מעל הכל — על שהצלחנו להרוג את המחסומים, על שלא תיאמנו מראש את בואנו (כאילו שהיתה נתינת רשות). הוא דרש מאיתנו לעזוב מייד את שכם, למרות שקבוצה אחת שלנו עדיין שיה תה בתוך הקאסבה. בינתיים התבקשנו למסור פרטים. במכשיר-הקשר הוא אמר לחיילים, עוד לפני שהגיע לשטח בעצמו: "תחפשו במיוחד עיתונאים. תקחו מכולם את הפרטים, ואם הם יתחילו עם הקישקושים שלהם, על זה שזה לא חוקי, אני מבין להם כזה צו שהם לא יידעו מאיפה זה בא להם."

משתף-הפעולה. הם היוצרים את רשימות המבוקשים עבור השב"כ, המועברות מאוחר יותר לדרג המיבצע לשם ביצוע מעצרים. חקירה של השב"כ איננה תענוג גדול, בעיקר אם היא נעשית בטעות. התקבלות לוועדה עממית היא תמיד, ללא יוצא-מין-הכלל, פוליטית. אם אינך משתייך לאירגון מסויים, לא תוכל להיות "רעולי-פנים". רע ומר יהיה גורלך אם תתחזה כאחד כזה. למרות הניסיונות החוזרים ונישנים של הנהגת האינתיפאדה שלא לכלול כל שיקול אירגוני-פלגני בתוך המאבק, נשארו עדיין רוב הוועדות — ואלה שולטות בשטח — נאמנות לאירגון מסויים. אתה צריך להיות מוזהר כחבר בפלג מסויים (החזית העממית, פת"ח וכו') כדי להתקבל.

אין כאן — כמקובל לחשוב בישראל — תופעה של כמה חברים המשכונה, שהחליטו יחד על הקמת קבוצה. יש סדר, קביעה גיאוגרפית של תחום-האחריות של כל ועדה לפי סימטות.

המישמעת קפרנית מאוד. השמות, שלעיתים ניתנים לוועדות בידי עצמן (פנתר שחור, "נשר אדום", "הדרקון" וכו') מהווים רק תיטמונת של גיל החברים בהן. להט המאבק נמצא בהם, אך למרות זאת הם עדיין צעירים המשחקים ברומנטיקה. בוועדות העממיות חשוב לא רק המאבק להשליט שילטון או לחסל משת"פים. חשוב גם הכבוד שבמוות. כל חבר-וועדה שנהרג מאש צה"ל הופך לגיבור לאומי. בתידפוס בשטחים הכבושים מרפיסים מייד אלפי תמונות שלו.

עד כה נהרגו בשכם 12 "רעוליהפנים". בכל המיקרים נערך מאבק קצר בין מקומיים לבין שילטונות-צה"ל על גופת הרוג. הודעות רצו לקבל לידיהן את האיש כמות שהוא, כדי לצלם את גופתו מייד לאחר הירי. צה"ל סירב.

כך היה גם המיקרה של סגן-מפקד ועדה בקאסבה, שכונתה גם "הנשר האדום". האיש, ג'מוס מהרי, נורה לפני חודשיים בידי סיור

התושבים, כנראה, לא הכירו את ברהמה, אך בעיניהם הוכעה השתתפות מסוימת בצ"ע. הקבוצה פנתה ימינה כאתח הסימטות. אינסטינקטיבית דלקנו אחריהם. מישמרות האיזור הסגור עצרו אותנו. השלישיה נבלעה בתוכם, ונכנסה לבית-בטון חרדי-מתי קרוב. הם בוודאי עוד הספיקו לשמוע את אחד מחב"ריהם צועק: "תראו את מי הבאתם איתכם!". מייד הורו לנו לחזור כלעומת שבאנו.

"אין רחמים לאויבי האומה", נכתב באחת הסימטות החצי-מחוקות על דלתות החנויות. ואכן, כך נראה. גופתו של חאלד איברהים ברהמה התגלתה כעבור יום על-ידי סיור של צה"ל. הידיעות על מציאת גופתיהם של מש"ת"פים אינן אקראיות כלל ועיקר. הגופות מושלכות למקום פתוח רק במועד המתאים ביותר לוועדות. לעיתים נשאת גופה במיטת תור עד שיימצאו לנכון להוציאה. ככל שצה"ל ממרר לזהות את האיש המת, כך אנו יודעים שרייקנו קביעה שהוא היה כוגד. צה"ל והשב"כ מכירים את האנשים של הם ומוזהים אותם מייד. אילו היה זה סתם אחר, זה היה לוקח הרבה יותר זמן, אמרו בקאסבה.

כ כל שנמשכת האינתיפאדה, כן עולה קרנם של רעוליהפנים.

ההשתייכות לוועדה היא מינוי ניצחי, בני-חינת. משורה משחרר רק המוות. אין פרי שות. הסודיות הרבה, שבה מתנהלים המיבצעים, מחייבת נאמנות מוחלטת. פורשים עלולים להפיץ, אפילו שלא בזדון, מידע חשוב.

כיסוייהפנים היה חלק מהמילחמה במי שתף-הפעולה. גם הם, בדרכם שלהם, מטיים לים אימה על יושבי הקאסבה. כפי ש-מחכמה עסקרייה" עלול לטעות בקביעתם, כך גם

הלחשה "מחכמה עסקרייה" עברה מפה לאוזן. חלק שני של הקבוצה שלנו, ששהה אותה שעה בצידה השני של הקאסבה, שמע את הלחשה כריק באותו השניות. "מציבים עכשיו עוד צופים על הכבישים הנכנסים ל-קאסבה", אמר המלווה.

"מחכמה עסקרייה" פירושו בית-דין צבאי, וזהו הקוד הפנימי להבאתו למישפט של מי-שהו, שנחשד בשיתוף-פעולה עם השב"כ. לצור כך זה משנה הקאסבה את פרצופה. איזור שלם, סימטה או שכונה קטנה, נסגרים לתנר עה. רוב התושבים מפנים לאיזור אחר. מי שנשארים מחוייבים להישאר בביתם. בכניי-סות לאיזור מוצבים בעלי-נשק, הער מרים כל העת בקשר עם רשתות-התצפית הפרושות בקאסבה.

בתוך אולם מיוחד, מקושת בדרך כלל בת-מונות מנהיגי-התנועה שאליה משתייכת הור עדה המסויימת (הפעם הד"ר ג'ורג' חבש, ראש החזית העממית) מתקיים המישפט.

גם הבנות המקומיות, שליוו אותנו, הודו שגורדיהן הוא בדרך כלל עלייה השמימה. עם נציגי הוועדה שדיברו עימנו טוענים, עם זאת, שמישפט מתנהל רק אחרי שהוכחה כוזר דאות אשמתו של האיש, והוא אף הוזהר וני-תנה לו הזדמנות לחזור בו ולהפסיק את הבגידה. גם פייצל אל-חסייני, בנאומו כש פרעם לפני כמה שבועות, נדרש לנושא וסיפר על התהליכים הרבים שצריך אדם לעבור עד שהוא מוכא לפני "המחכמה עסקרייה".

עוד צעיר רעולי-פנים עבר אותנו בסערה, כדאנו לנתיב פתוח, ואחריו שלישיה. במרכז הלך, רגליו כושלות וגבו כפוף, חאלד איבר-הים ברהמה (60), פרצופו כוסה בשרוול של מעיל-גשם. ניכר עליו שברור לו שדינו נחרץ. איתו, כורך ידו המחזיקה בסכין סביב צווארו, הלך צעיר רעולי-פנים, ומצידו האחר, צועד נמרצות, הלך עוד אחד, כשגרונו גדול מנצנץ בידי.

גופתו של

מהדי ג'מוס,

סגן מפקד

"הנשר האדום"

בידי חבריו אחרי

הריגתו בידי צה"ל

